

Fauzia – en ildsjel på Zanzibar

Fauzia Mwita

Fauzia Mwita var med å starte vår partnerorganisasjon på Zanzibar i 1998. I dag er hun generalsekretær, og har ingen planer om å gi seg med det første.

TEKST OG FOTO:
HELENE T. STRØM-RASMUSSEN

”I just can’t quit”, sier Fauzia Mwita der hun sitter og smiler på andre siden av bordet. Alltid like engasjert og stilig antrukket. Vi møtes i Nairobi i Kenya fordi NFU arrangerer seminar for sine partnerorganisasjoner her.

Hennes engasjement begynte på 90-tallet da sønnen hennes Mohammed skulle begynne på skolen. Både i 1995, 1996 og 1997 fikk de beskjed

om at klassen for barn med spesielle behov var fulltegnet. I 1998 lanserte skolen en ny klasse, og da, i en alder av ti år, fikk Mohammed endelig begynne i 1. klasse. Første skoledag møtte Fauzia og ektemannen andre foreldre som også hadde kjempet i flere år for å få barna sine inn på skolen. De følte et samhold med én gang og bestemte seg for å organisere seg selv og danne en NGO (ikke-statlig organisasjon) som de kalte Zanzibar Association for People with Developmental Disabilities (ZAPDD). Fauzia skrev vedtektene sammen med to andre, og ektemannen ble valgt til kasserer.

Brev til NFU

I 1999 tok de kontakt med The Tanzania Association for Mentally Handicapped (TAMH) for å dele erfaringer og det var slik de hørte om NFU første

gang. På den tiden var NFU partnere med TAMH. Fauzia og de andre foreldrene skrev et brev til NFU der de introduserte seg selv, og det resulterte i at NFU kom på besøk året etter da de skulle til Tanzania.

Forandret mye

Dette møtet forandret mye. NFU fortalte om sitt arbeid, og det førte til at den nye organisasjonen på Zanzibar ønsket å skifte fokus fra å være serviceytere til å bli en rettighetsorganisasjon der lobbyarbeid og folkeopplysning var to prioriterte aktiviteter. Sammen gikk de fra landsby til landsby, opprettet foreldregrupper der det var behov og ga dem informasjon om hvilke krav og rettigheter foreldre og deres utviklingshemmede barn hadde. Det var NFU som introduserte dem for ideene om et inkluderende samfunn (”Inclusive Society”) og inkluderende utdanning (”Inclusive Education”).

Mohammed

Mohammed har epilepsi, har vanskelig for å uttrykke seg og er nesten blind på ett øye. På grunn av sin funksjonsnedsettelse måtte han gå i spesialklasse i fire år før systemet endret seg og han kunne være elev på en inkluderende skole og sitte i samme klasserom som alle de andre. ”Her trivdes han mye bedre”, sier Fauzia, og siden det har han nektet å være i spesialklasse. ”Men det er ikke alltid like lett å finne et godt læringsmiljø. Flere ganger har han klaget over at lærerne overser han, og han har derfor skiftet skole vet et par anledninger”, fortsetter hun.

Yrkesopplæring

”Hvordan går det med Mohammed i dag?” spør jeg. Fauzia smiler stolt. ”I dag er Mohammed 22 år gammel og han fullførte videregående skole i fjor. Han bor fortsatt hjemme hos oss, men jeg tror han kjeder seg litt, for nå har

Zanzibar

han begynt å spørre om han kan gå på skolen igjen. Vi har undersøkt en del muligheter og det finnes et senter her på Zanzibar for yrkesopplæring som kanskje kunne vært noe. Vi har også vært i kontakt med et senter i Kenya der utviklingshemmede kan bo og få arbeidstrening. Han er veldig interessert i elektronikk, så hvis de underviser idet hadde det vært midt i blinken”.

Blitt en livsstil

Fauzia har vært generalsekretær i ZAPDD siden 2008. Neste år har de generalforsamling, og sannsynligvis stiller hun til valg igjen. ”Jeg har ikke fullført de målene jeg satt meg”, sier hun alvorlig. ”Jeg har vært med fra starten, og det er vanskelig å gi seg. Dette har blitt en livsstil. Selv om jeg jobber fullt i staten, kjører jeg ofte innom ZAPDD sine kontorer på ettermiddagene for å følge med på det som skjer. Vi er noen få ildsjeler som har dedikert livet vårt til dette arbeidet, men nå begynner det å bli på tide å finne flere dedikerte foreldre og noen som kan ta over etter meg etter hvert”.

Vi sitter i skyggen og drikker vann og lurer på hvor ZAPDD hadde vært i dag uten NFU. ”Åhhh”, er Fauzias første reaksjon. ”NFU har fulgt oss fra starten og bygd oss opp til å bli en stor og anerkjent organisasjon på Zanzibar. Vi er utrolig takknemlige for det NFU har gjort for oss og alle de familiene med funksjonshemmede barn. Uten NFU tør jeg ikke tenke på hvor vi hadde vært i dag”, sier Fauzia.

Fellessamling i Nairobi

Prosjekt- og erfaringsledelse stod på dagsorden da NFU arrangerte et vellykket seminar for våre partnerorganisasjoner i Nairobi nylig.

TEKST OG FOTO:
HELENE T. STRØM-RASMUSSEN

NFU og partnere fra Zanzibar, Nepal, Inclusion Africa, Malawi og Kenya var nylig sammen i fire dager i Nairobi. Det er første gangen NFU har samlet sine partnere på denne måten. Initiativet ble tatt som følge av anbefalingene fra evalueringene vi har gått gjennom den siste tiden.

Vanligvis reiser bistandsrådgiverne i NFU for å ha møter med partnerorganisasjonene der de holder til. Denne gangen valgte vi å samle alle under ett

tak for å forsikre oss om at alle får samme forståelse av temaene. Vi leide inn profesjonelle foredragsholdere, blant annet Kjersti Berre fra Norsk Folkehjelp, som tidligere har jobbet for Norges Handikapforbund, og Basil Kandyomunda fra Uganda, som har foretatt flere evalueringer for NFU og andre Atlas-organisasjoner.

Alle deltakerne hadde flere ideer til hvordan de kan implementere den nye kunnskapen når de kom hjem til sine respektive organisasjoner. Både strategiarbeid, resultatbasert styring, utfasingplaner og pengeinnsamling vil bli fulgt nøye opp. Vi utelukker ikke flere fellessamlinger fremover.